

Lence

Kültür – Sanat - Edebiyat

Kadirhan KAYAOĞLU
SEVMEK

Bir insanı insan olduğu için sevmek. Senin sevdiğin kadar seni sevenin olduğunu bilmek. Ben çok seviyorum. Seni, kendimi, ailemi... Ama merak ediyorum. Güzel baktığım gözlerde acaba ben de güzel görünüyor muyum? Amaç hep iyiye yormaksa yaşantıları o zaman biliyorum, iyi görünüyor beni izleyen gözlerde. Anlaşmazlık olmaz mı? Tabi ki olur. Hakaret etmeden yüksek sesler havalarda uçuşur. Ama sonunda bir orta yol bulunur ve sular durulur. Bu anlık durumlar hayatın tuzu biberi olur. Hem kimin hayatı tek düze gider ki bu dünyada? Bir düşersin, bir kalkarsın. Bir kere ayağın taşa takılır, daha yere yapışmadan bir el seni çekip kurtarır. Kimin eli olduğu önemli mi? Seni seven olması yetmez mi?

Hayatı çok irdelememek lazım diyorum bazen. Kim daha çok sevdi, kim daha fazla fedakârlık etti, kim kötü gününde daha fazla sarıldı... Ayrıntılara takılmamak gerekir diyorum. Önemli olan yalnız olmadığını bilmek, bir sohbet edecek güler yüz bulmak değil mi? Çok da yok gözüm. Az olsun, öz olsun düşüncesidir özüm. Sayıların ne önemi var. Önemli olan seninle gözünü açtığımda çıktığım o uzun yolculukta seni yalnız bırakmayan sevdiğiklerinin olması. Bazen yorulduğum yolculuklarda "Sen dinlen, ben beklerim." diyebilen insanların en yakınında olması değil mi mutluluk.

Hayatımın şifresini biliyorum: "SEVMEK" ve "GÜLMEK"

Hayat karşına ne kadar zorluk çıkartırsa çıkartсын mutlaka gülecek bir şeyler bul. Bulamazsan çoğu insanın düştüğü o mutsuzluk – umutsuzluk-çukuruna sen de düşersin. Daima sev. Sev ki hayatını yaşamaya değer kılacak insanlarla doldurabilesin.

Hasan Hüseyin ER

Eren BOZKURT
ATEŞTEN GÖMLEK

Türk edebiyatında oldukça değerli eserler bulunmaktadır. Özellikle bu eserler günümüzde en çok okutulan ve paylaşılan eserler arasındadır. Türk edebiyatının öncü yazarları yazmış olduğu bu eserler ile birlikte edebiyata katkı sunmuştur. Türk edebiyatında yazılmış en iyi eserlerden birisi de Ateşten Gömlek eseridir. Ateşten Gömlek kitabı kurtuluş savaşını konu edinmekte ve bu dönemde yaşanmış olan olayları ele almaktadır. Bundan dolayı kitabın aynı zamanda bir manevi değeri de bulunmaktadır. Ateşten Gömlek kitabı son aylarda arama motorlarında en fazla araştırılan eserler arasına girmeyi başarmıştır. Peki, Ateşten Gömlek kitabını kim yazmıştır? Ateşten Gömlek kitabının özeti nedir? Ateşten Gömlek kitabının konusu nedir? Ateşten Gömlek kitabının karakterleri kimlerdir? İşte Ateşten Gömlek kitabına dair her şey.

Ateşten Gömlek kitabı 1922 yılında yayımlanmış bir eserdir. Türk edebiyatının en güzel eserlerinden birisi olan Ateşten Gömlek kitabı kurtuluş savaşını tema edinen bir kitaptır. 1923 ve 1950'li yıllarda Ateşten Gömlek kitabı iki kez uyarlanmıştır. Ateşten Gömlek kitabı toplam 224 sayfadır. Türkiye'de birçok yayın evi bu kitabı yayımlamıştır.

Ateşten Gömlek Kitabı Konusu ve Anafikri

Ateşten Gömlek kitabı Kurtuluş Savaşı'nda yaşanan olayları konu edinen bir kitaptır. Kitabın ana fikri ise vatan aşkı her aşkın üzerindedir ve ne pahasına olursa olsun önce vatan aşkı gelir.

Ateşten Gömlek Kitabını Kim Yazmıştır?

Ateşten Gömlek kitabının yazarı ünlü kadın yazar Halide Edip Adıvar'dır.

Gülbeyaz ARSLAN
GÖÇ

Her yıl binlerce insan evinden yuvasından oluyor,
Zalim düşmanların gözünü mal mülk doyurmuyor.

Atılan bombaların haddi hesabı yok,
Yıkılan enkazın altında kalan canlar çok.

Kim başlatmış bu savaş denen illeti kim bilir,
Bir duyan çıkacak mutlaka barış ilelebettir.

Zararın neresinden dönersek kardır diyelim,
Bu dünyayı kötülüklerden kurtarmak için el ele verelim.

Gideceğimiz yeni bir dünya yok, kıymetini bilmeli,
İnsan ömrü sayılı her zaman sevmeli, sevimli.

Gülümse sin masum çocuğun yüzü ömür boyu,
Susuz bırakılmasın umutsuz kalan kör kuyu.

Herkes vatanında mutlu olsun, evini yuvasını kursun,
Yeter artık bitsin bu zulüm, savaşlar son bulsun.

Senanur DÖNMEZBİLEK AKLIM VE KALBİM

Gecenin karanlığında ıssız bir sokakta tek başıma yürüyordum. Köşeyi dönünce birden irkildim. Onunla karşılaşmayı beklemiyordum, olduğum yerde kalakaldım. Bana doğru yavaşça yaklaştı, keskin yüzündeki hatlar sokak lambasında belirginleşmeye başladı. Adımlarım bir bir geri gitti. Sokak lambasının tam altına geldiğinde hiçbir şey demeden birkaç dakika durdu. Ben hala o anın yarattığı şokla hem titriyordum hem de kalbimin ritimlerinin verdiği adrenalinle bayılacak gibi oluyordum. Tek diyebildiğim "Se... sen ama..." sözümü keserek cevap verdi: "Evet, ben halen buradayım... Ölmedim." O an bacaklarımdaki gücün giderek azaldığını hissediyordum. "Ama nasıl... Nasıl hayattasın? Sen... Sen öldün... Ölmüşsün." Gözümünden düşen bir damla yaş tutamamıştım içimde. Bir adım daha yaklaşmıştı. Gözlerinin elası daha da belirgin olmuştu. Yaşadıkları, içindeki duygular adeta gözlerine vurmuştu. "Bunu yapmak zorundaydım... Her şey bir oyundu." dedi. Gözyaşlarım yanaklarımdan akarken hissediyordum verdiği sıcaklığı. İçimdeki kırgınlığı, öfkeyi, güçsüzlüğü o an dökmek istiyordum. Yutkundum... "Neden yaptın bunu bana, neden anlatmadın, neler yaşadım biliyor musun?" Hıçkırıkları bir bir sıralanıyordu, gözlerinin içine bakıyordum. Yüz hatları daha belirgin olmuş, yeni tıraş olan yüzü parlıyordu. Hayatın ona verdiği acıları gözaltlarındaki şişkinlikler gösteriyordu. O kadar çok özlemişim ki o an sarılmak istiyordum, iliklerime kadar hissetmek...

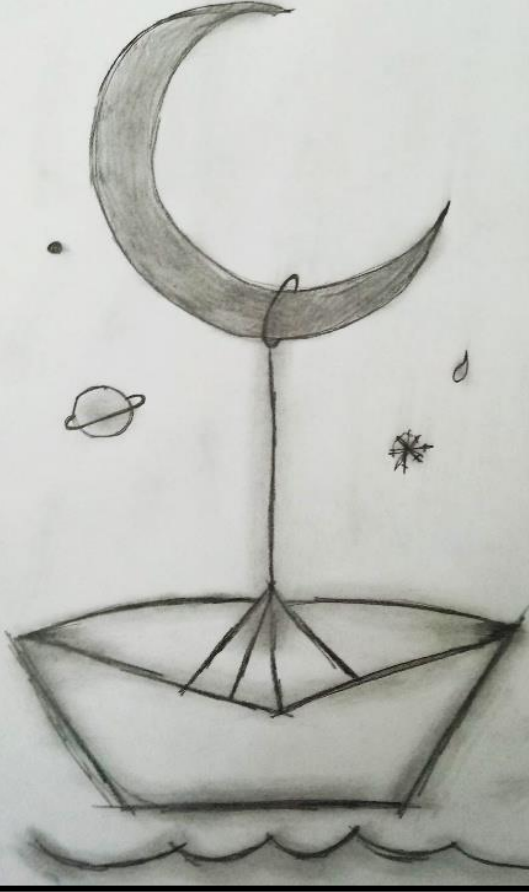
Oysa kalbim bunları söylerken, aklım tam tersini savunuyordu. Neler yaşadığını, neden bunları yapmak zorunda kaldığımı her şeyi öğrenmek istiyordum. Telefonumun çalmasıyla aklımda dönen düşüncelerden sıyrıldım.

- Annem arıyordu;
- Efendim anne?
- Neredesin kızım, saat kaç oldu?
- Geç çıktık bugün işten. Yoldayım merak etme.
- Çabuk ol.
- Tamam görüşürüz...

Telefonu kapattığımda hala karşımdaydı. "Eve gitmem gerek." deyip gitmeye yeltenmişken kolumdan tuttu. Kolumdaki eline bakıyordum, öyle sıcak, öyle yumuşaktı ki hiç bırakmasını istiyordum. Ama bunu yapmak zorundaydım.

"Her şeyi anlatmak, üstümdeki yükleri biraz olsun hafifletmek istiyorum." Ona öfkeliydim, beni hiçe sayıp ortadan kayboldu. Yıllarca hep bir yanım eksikti. Şimdi hiçbir şey olmamış gibi çıkamazdı, buna izin veremezdim. Elindeki kolumu çekti. "Yıllar sonra hiçbir şey olmamış gibi devam edemezsin. Buna izin veremem..." Gözümünden düşen yaşları elimin tersiyle silmeye çalışıyordum. Gözlerimin içine bakıyordu. Öyle masumdu ki küçük çocuk gibiydi. "Beni bırakma, gitme." der gibi... "Lütfen... lütfen beni dinle, sadece dinle..." diyebildi. "Dinlemek istemiyorum, tekrardan bırakıp gitmeni, beni yapayalnız bırakmanı istemiyorum."

Hızlı adımlarla yürüyordum. Aklımdaki düşünceler, film şeridi gibi bir bir geçiyordu gözlerimin önünden. Nasıl geldim eve, nasıl girdim farkında değildim. Eve geldiğimde herkes uyumuştur. Odama geçip yatağımın üzerinde duran pijamaları üzerime geçirdim. Gücsüz, buz kesmiş bedenime. Yatağıma oturdum, yatak başlığına kafamı dayadım. Bir bir geçiyordu yaşadıklarım aklımdan. Dizlerimi çektim kendime, koydum kafamı dizlerimin arasına. Gözyaşlarıma yenik düşüyordum. Bir taraftan çıkmıyordu aklımdan konuştuklarımız. Belki bir, belki bir buçuk saat ağladım. Gerisi karanlık. Güneşin ışıkları gözümüne çarparken anladım günün sabaha kavuştuğunu. Gözlerimi açamıyordum. Ellerimle engellemeye çalıştım ışıkları. Doğrulup saate baktığımda işe geç kaldığımı gördüm. Hızlıca banyoya koştum. Ağlamaktan şişen gözlerim, sanki yılların yaşını dökmüş gibiydi. Elimi yüzümü yıkadıktan sonra, kot pantolonu giyip üzerime önlüğümü geçirdim. Hafif bir makyaj yapıp saçımı topladıktan sonra çantamı alıp çıktım. İş yerine vardığımda şefin "Nerede kaldın?" demesiyle duraksadım. Kafamı kaşıyarak: "Alarmı kurmayı unutmuşum." Dedim. Personel odasına çantamı, montumu astım. O gün rutin geçtiği için yorulmuştum. Kulaklığımı telefonuma ve kulağıma taktım. Bir müzik açıp yürümeye başladım. Ben şarkının içinde kaybolurken kolumda bir el hissettim, bağırmağa yeltendiğim sırada eliyle ağzımı kapadı ve beni bir köşeye çekti. Kulağıma eğilip "Sana zarar vermeyeceğim, kimse duymasın diye kapattım ağzını." dedi fısıldayarak. Elini ağzımdan yavaşça çekti. Ona döndüğümde yine gelmişti. Emre... "Ne yapmaya çalışıyorsun sen?" diyebildim. Elini ağzıma tekrar götürerek "Sessiz olur musun?" dedi. Elimle elini ittim. "Seni affedeceğimi sanıyorsan yanıyorsun. Sen benim camınım yanacağını bile bile canımı yaktın. Ben her gün içinde sen olmayan mezara gidip ağladım. Şimdi bir anda karşıma çıkıyorsun her şey oyundu diyorsun. Bu oyuna beni dâhil etmek yerine bana da oyun oynuyorsun. Sen hala benim için bir ölüsün." Arkamı dönüp gitmeye çalıştığımda kolumdan tutup beni kendine çekti ve kolları gövdemi sımsıkı sardı. Gözyaşlarıma engel olamıyordum. Kalbim, ellerimi harekete geçirmek istese de aklım buna izin vermiyordu. Yıllarca burnumda tüten kokusunu asıl şimdi hissediyordum ciğerlerimde. Kulağıma "Bunu yapmak zorundaydım her şeyden, herkesten, sevdiklerimden vazgeçmek zorundaydım. Yıllarca takip ettim seni, ben senden hiç ayrılmadım ki. Mezarlığa her gittiğinde yanına gelip 'Ben ölmedim Zeynep, ben hep vardım. Hep buradaydım.' demek istiyordum ama kendime güvenim yoktu. Canını daha çok yakarım diye gelemedim." Boynumu ıslatan gözyaşlarına dayanamayıp, koy verdim kendimi. Gözlerine baktığımda gözlerindeki beyazlıkların kana bürünmüş gözlerinin elası kaybolmuştu. O günden sonra her gün çıkıyordu karşıma. Her gece aynı yerde. Artık her gün düşünür oldum onu. Gün geçtikçe unuttuyordum olanları. Daha sakin davranıyordum. Ama bir taraftan da ne yapacağımı bilemiyordum. Sürekli kafamda düşünceler dönüp duruyordu. İlerleyen zamanlarda ise her şey ortaya çıkmıştı. Artık onun hayatına hakim olmuşum. Sürekli her şeyi sorguluyordum. Ve artık o benim aklım ve kalbim arasındaki en güzel çaresizliğimdi.

Rabia ÖZCAN TÜRKİYE'DE SİNEMA

•Türk sinema tarihinin,1896 yılında “Sigmund Weinberg” in Lumiere kardeşlere ait bir filmi gösterime sunmasıyla başladığı düşünülmektedir.

•Fuat Uzkınay’ın çektiği “Ayastefanos” taki Rus Abidesinin yıkılışı” isimli belgeselin, Türk sinema tarihinin ilk eseri olduğu varsayılmaktadır. Varsayım olmasının sebebi, eserin kopyasının günümüze ulaşamamasıdır.

•İlk konulu Türk filmi “Leblebici Horhor Ağa” olacakken, başrol oyuncularından birinin ölmesi üzerine çekimler yarıda kalmıştır.

•İkinci deneme, 1914 yılında çekimlerine başlanan “Himmet Ağa’nın İzdivacı “ 1. Dünya Savaşı’nın patlak vermesi ve filmin oyuncularının askere alınmasından dolayı 1918 yılında gösterime girmiştir.

•Bu iki denemenin şanssızlığı, ilk konulu Türk filminin “Pençe ve Casus” olmasını sağlamıştır.

•Türk sinema tarihinin ilk komedi filmi ise, 1917 yapımı “Bican Efendi Vekilharç” isimli eserdir.

•“İstanbul Sokaklarında”, adını Türk sinema tarihine ilk sesli film olarak yazdırmış.

•1931’de gösterime giren film, aynı zamanda Türk sinema tarihinin ilk ortak yapımı (Türkiye- Mısır- Yunanistan) unvanını almıştır.

•“Unutulan Sır” ilk ödüllü film olarak tarihe adını gururla yazdırmıştır.

•Türk sinema tarihinin ilk korku filmi, 1949 yılı yapımı “Çılgılık”

•İlk renkli Türk filmi ise, 1953 yılı yapımı “Halıcı Kız”dır.

•Uluslararası film festivallerinde ödül alan ilk Türk filmi ise, 1963 yapımı, “Susuz Yaz” isimli filmidir.

•Yurt dışında adımızı ilk kez duyuran filmin başrollerini Erol TAŞ ve Hülya KOÇYİĞİT paylaşmıştır.

•Son olarak 1914’te başlayan Türk sinema tarihine 6000’den fazla film sığdırıldığı bilinmektedir.

Semanur AYZAZ YENİ BİR YÜZYIL

Yıl 1923...

Halkın sesi bazen yüksek bazen alçak duyuldu,
Türk milletinin gücü anayasayla yoğruldu.

Yıl 1924...

Osmanlının son çırpınışlarıydı kulaklarda,
Halifelik kalktı, sürgün yediler yurt dışına.

Yıl 1924...

Gelecek eğitimse saklanmasın köşe bucak,
Birleşti mi bir öğretim çatışma son bulacak.

Yıl 1925...

Arkaya değil önüne dönmeliydi Türkiye,
Ki şapkasıyla memurum bakmalıydı kendine.

Yıl 1926...

Medeniyet dendi mi erkek kadın ayrılmazdı,
O zaman Hakk’ın verdiği hak kadının şanıydı.

Yıl 1934...

Bir gün demokrasiyle yükseldi erkeğin sesi,
Bu sese eşlik etti Türk kadınının nefesi.

Yıl 1928...

Uyandı milletim yeni güne habersiz, sessiz,
Geline yeni harfler, elif, be kaldı geçersiz.

Yıl 1934...

Ahmet oğlu Hasan denirdi onlarca insana,
Binlercesi sahip çıktı ecdadın soy adına.

Yıl 1937...

Laiplik gelince din bitmedi, bitmeyecekti,
Her biri kendi yerinde devletin simgesiydi.

Eren YURTALAN GÜLME DEDİLER

Çocuktum hayatı yeni tanıyordum,
Büyüklerin yanında top oynuyordum,
Çocuksun, terbiyeli ol gülme dediler.

Büyüdüm, genç bir delikanlı oldum,
Yaşıtlarımla gezip, muhabbet kurdum,
Sen efendi adamsın çok gülme dediler.

Evlendim baba oldum, çocuğuma sarıldım,
Eşimle muhabbetin birine bin kattım,
Koca adam oldun, bu kadar gülme dediler.

Yaş altmışa dayandı, hayatın sonuna geldim,
Eşimle yaşadığım günleri yâd ettim,
Eşin yeni öldü biraz gülme dediler.

“Gülmenin ne zararı var?” diyemedim,
İnsanların bu karamsarlığını bir türlü yenedim,
Ama büyüttüm, üç evlat yetiştirdim,
Siz siz olun ömür boyu gülün dedim.

Samet BAĞCI

İNSAN HAYALLERİYLE YAŞAR

Hayal nedir insan için, bilen var mı?
Karşılaşan, gören, tanışan var mı?

Geçmişimde sadece gerçekler ve acılar,
Geleceğe ışık tutan hayaller ve umutlar.

Bir günümde hayaller, bir günümde gerçekler,
Geçmişle gelecek arasında sıkışan düşünceler.

Hayal kurmak güzel de olsa, ya sonra,
Gerçekleşmezse düşeriz karanlığa.

Hep derler umudunu kaybetme, inan kendine,
Sen de fazla hayallere dalıp, kendini kaybetme.

Mert YAMAN

AH YALAN DÜNYA

Kimine dert verir, derman aratır,
Kimine umut verir, hayallere daldırır,
Ah yalan dünya.

İlk gün tanıştık dünyanın gerçeğiyle,
Son gün oldu kaderin bitmesiyle,
Ah yalan dünya.

Bazısı gülerek ayrıldı bu dünyadan,
Bazısına hüznün verdi yaratan,
Ah yalan dünya.

Yağmur LEVAT

Furkan GENİŞ

Fırat KOÇ

BEN KİMİM

-“Sen kimsin?” dediler.

-“Ben, insanlık.” dedim.

-“Bir adın vardır mutlaka.” dediler.

-“Yok, herkese aitim.” dedim.

-“Mutlu musun?” dediler.

-“Değilim.” dedim.

-“Neden?” dediler.

-“Ölüyorum.” dedim.

-“Kim öldürüyor?” dediler.

-“Siz.” dedim.

-...

-“Neden sustunuz?” dedim.

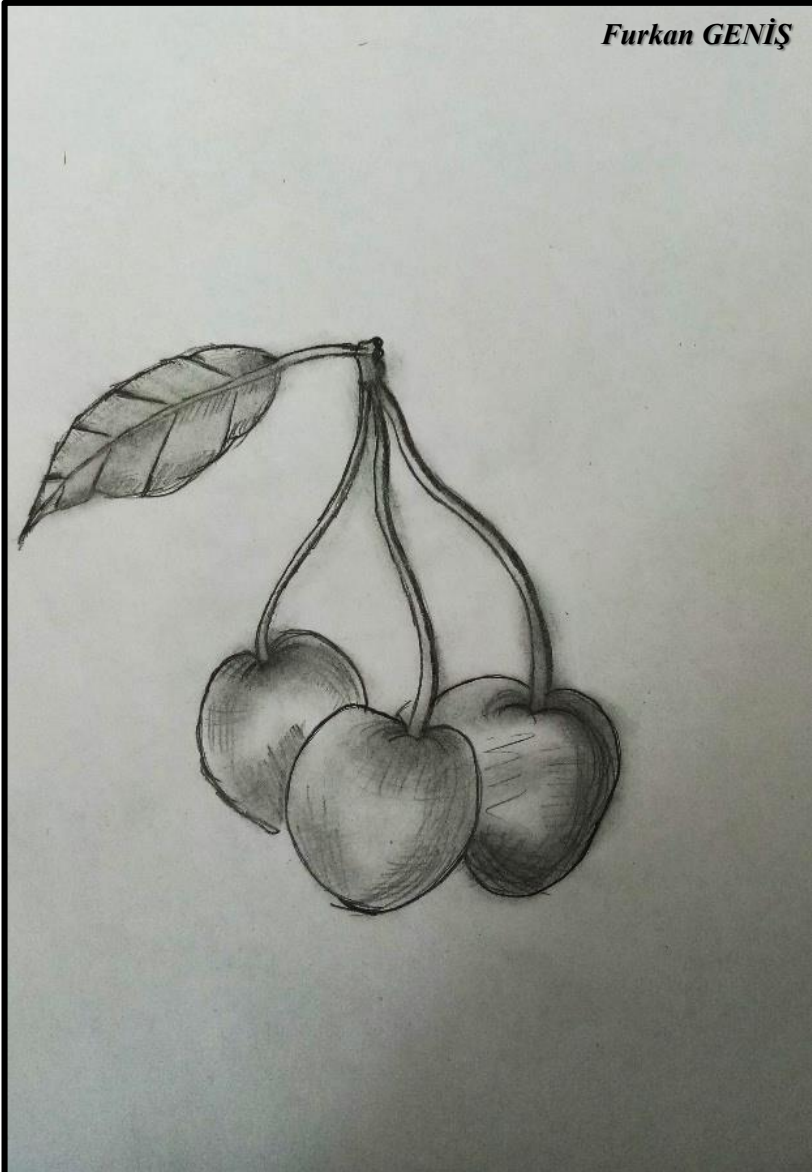
-“Biz kimsenin canına kıymayız.” dediler.

-“Ben can değilim ki.” Dedim.

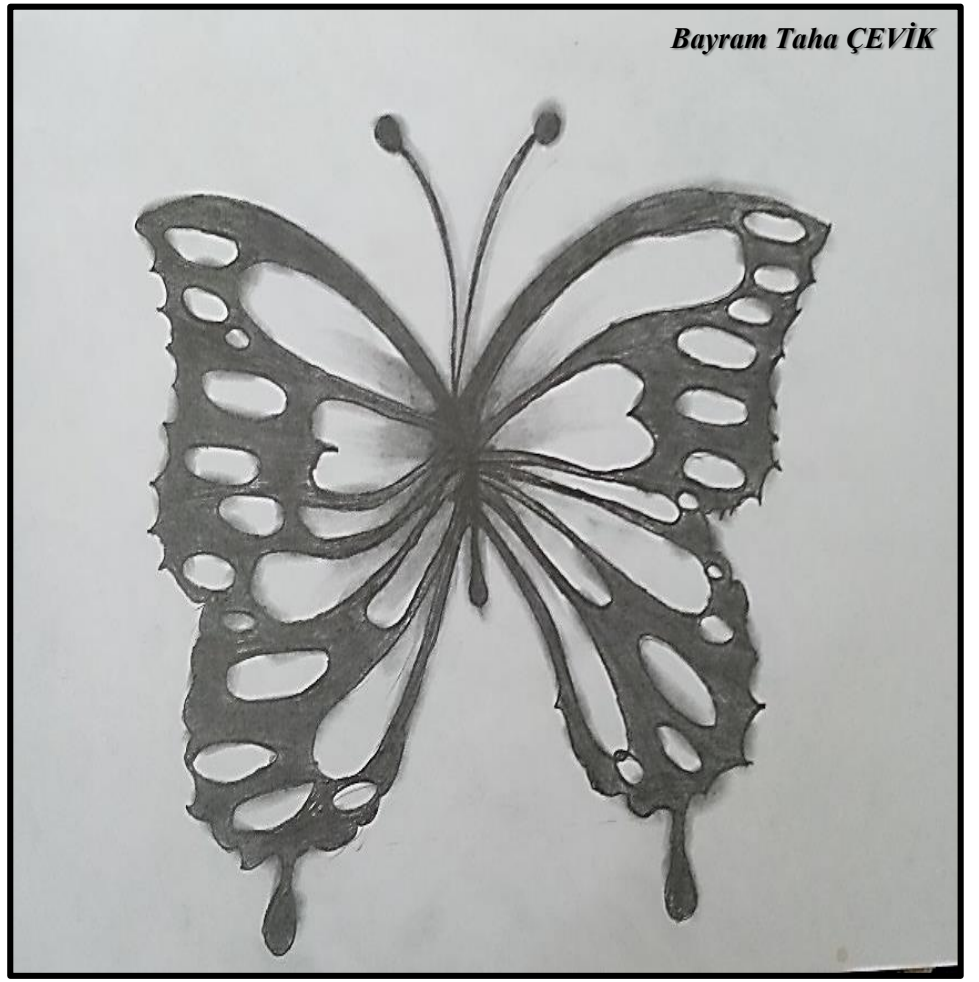
-“Peki, kimsin söyle?” dediler.

-“Ben sizin unuttuğunuz vicdanınızım.” dedim.

- Yine sustular...

Günlerden bir gün yine penceremin kenarında oturuyordum. Dışarıda şakır şakır yağmur yağıyordu. Yağmurun demire vuran sesi elimde kahvem, elimdeki kitabın sayfalarını karıştırıyordum. Bizim sokağın köpeği Miniş de çöp konteynerini karıştırıyordu. Çok şirin duruyordu ıslak haliyle. Hafifçe bir tebessüm ederek sandalyeden kalktım ve elime bir şemsiye alıp dışarı çıktım. Miniş' i kollarıma alıp önce yıkadım, sonra kuruladım ve önüne sıcak süt koydum. Titriyordu, çok üşümüş olmalıydı. Yanan sobanın yanına yaklaştırdım, mayışmaya başlamıştı, sanırım birazdan uyuyacaktı. Dediğim gibi çok geçmeden uykuya daldı. Öyle sevimli uyuyordu ki onu seyrederken ben de uyumuştum. Nihayet yağmur dinmişti ve Miniş uyanmıştı. Ürkek bakışlarıyla bana doğru bakıyordu. Dışarıya çıkmak istiyor gibiydi. Yavrularını özleyen bir anne olduğu aklıma geldi. Hemen cüzdanımı, kabanımı alıp Miniş' le dışarıya çıktım. Biraz ileride bir market vardı. Oradan paket paket süt aldım. Süt paketlerini açıp önlerine koydum. Hepsi çok acıkmıştı, sütlerin hepsini bitirdiler. Miniş ve yavrularına yardım etmenin neşesi içinde bir günü bitirmiş oldum.

Berat ÇALIŞKAN
MEVSİMLER

Geçiyor her gün bir bir hayatımızdan,
Kim bilir neleri alıp götürüyor,
Neleri getiriyor gizli gizli,
Mevsim dediğimiz kelime sihirli.

Gitti mi yaz içine kapanır insan,
Sanki mutluluğu gitmiş,
Keder gelip geçmiştir karşısına,
Bir daha bahar olamayacakmışçasına.

Sarıdır yerin göğün rengi,
Bir bir düşer ağacın görkemli elleri,
Karışırken toprağa,
El sallar arkadan kalanlara.

Kış deyince hüznülenir insan,
Kar yağana kadar karar da bağlasan,
Beyaz örtü umut yeşertir he zaman,
Gökten düşen birer can.

Bahar geldi mi yeşerir her taraf,
Yatmak yuvarlanmak ister,
Küçük, büyük her yaştan insan,
Mutluluk kapıyı çaldığı an.

Mikail DERE
DERTLİ GÜNLÜK

Bir günlük yazayım dedim,
İçinde ben, sen, biz,
Bir nevi ikimiz.

Bir günlük yazayım dedim,
İçinde sadece mutluluk,
Uğramasın bize umutsuzluk.

Bir günlük yazayım dedim,
Her günü birbirinden farklı,
Biraz da mübalağalı.

Bir günlük yazayım dedim,
Gidenin hiç olmadığı,
Gelenlerin hoş karşılandığı.

Bir günlük yazayım dedim,
Gözyaşı, karamsarlık yok,
Sevincin taşıdığı kelimeler çok.

Bir günlük yazayım dedim,
Yediden yetmişe ben dolu,
Hayatımın özet yolu...

Recep ARSLAN
İNSAN KALBİ VE
MOTOR

Ben her zaman insan kalbinin çalışmasını motorun çalışmasına benzetirim. Sağ kulakçığın kirli kanı çekmesi, motorun emme zamanında havayı çekmesi gibidir. Motorun sıkıştırmaya doğru yukarı çıkması sağ karıncığa kan inmesidir. Motorun ateşlemesi yani güç elde etmesi karıncıklardan basınçla itmesi olayına benzetirim. Bu gibi olaylar hep bir döngü içindedir. Motor için yakıt, kalp için oksijen gereklidir. Bunlar olmaz ise çalışmazlar. Birinde yağ, birinde kan önemlidir. Yağ motorun her yerine ulaşamaz ise motor dönmez, kan olmaz ise insan yaşayamaz.

Ben mesleğe başladığım günden beri motorun çalışmasını insan kalbine benzetirim. Motor olmasaydı araçlar yaşayamaz ve yürüyemez idi.

DAHA NE YAPMALI

Türkiye konumu itibariyle Asya ile Avrupa ülkeleri arasında bir köprü görevi görmüştür. Özellikle Orta Doğu ülkeleri arasında yaşanan çatışmalar insanları yasa dışı yollardan göçe zorlamıştır. Ülkemizin etrafında yer alan ve Avrupa'ya açılan deniz ulaşımı birçok göçmenin yasadışı yollardan canlarını tehlikeye atarak Avrupa'ya kaçma isteğine bir yol olmuştur. Ancak bu düşünce kaçak göçmenlerden birçoğunun hayatına mal olmuştur. Genci, yaşlısı, çocuğu; hatta kundaktaki bebeği o derin suların karanlık yüzüne aldirmeden bu göç dalgasına karışmış ve büyük sıkıntıların yaşanmasına sebep olmuşlardır.

Özellikle son yıllarda bu göçlerin sayısında bariz bir artış olmuştur. Türkiye de bu düzenli ve düzensiz göç dalgalarından nasibini almış; sınıra yakın olan topraklarımıza binlerce kişi akın etmeye başlamıştır. Bu durum mağdur olan tarafa her ne kadar kucak açmış gibi görünse de ülke için hem ekonomik olarak hem de güvenlik olarak büyük sıkıntılar vermeye başlamıştır. Avrupa'dan istenen yardım çağrılarında da cevap gelmeyince bu yük sadece Türkiye'nin omuzlarına yüklenmiş ve zamanla işin içinden çıkılmaz bir hal almaya başlamıştır.

Peki, Türkiye ne zamandır insanlığa kucak açmaktadır. Geçmişe dönüp bakarsak şöyle bir sıralama yapabiliriz:

1) 1492 yılında on binlerce Yahudi'nin İspanya'dan gemilerle çıkıp Osmanlı İmparatorluğuna getirilmesi,

2) 1672 yılında Thököly ayaklanması ile itfaiyeciliğin öncüsü Kont Ödön Seçenyi ve Macar Kralı Thököly Imre ve eşinin Osmanlı topraklarına gelmeleri,

3) 1709 yılında İsveç Kralı Şarl'ın iki bin kişilik grupla birlikte Osmanlı Devleti'ne sığınmaları,

4) 1718 yılında Pasarofça antlaşmasının ardından Macar Kralı II. Rakoczy Ferec'in Osmanlı topraklarına gelmesi,

5) 1841 yılında Polonya lideri Prens adam Czartorski'nin Osmanlı İmparatorluğuna sığınması,

6) 1848 yılında Macar Özgürlük Savaşı'nı kaybeden Prens Lajos Kossuth ve yaklaşık üç bin kişinin Osmanlı'ya sığınması,

7) 1856-1864 yılları arasında Rus ordusundan kaçan yaklaşık 1.500.000 Kafkas nüfusu Osmanlıya kabul edilmesi,

8) 1917 yılında Bolşevik İhtilali'nden sonra 135 bin kişi Osmanlıya sığınması,

9) 1922-1938 yılları arasında Yunanistan'dan 384 bin kişi,

10) 1923-1945 yılları arasında Balkanlar'dan 800 bin kişi,

11) 1933-1945 yıllarında Almanya'dan 800 kişi,

12) 1988 yılında Irak'tan 51.542 kişi,

13) 1989 yılında Bulgaristan'dan 345 bin kişi,

14) 1991 yılında I.Körfez Savaşı'ndan sonra Irak'tan 467.489 kişi,

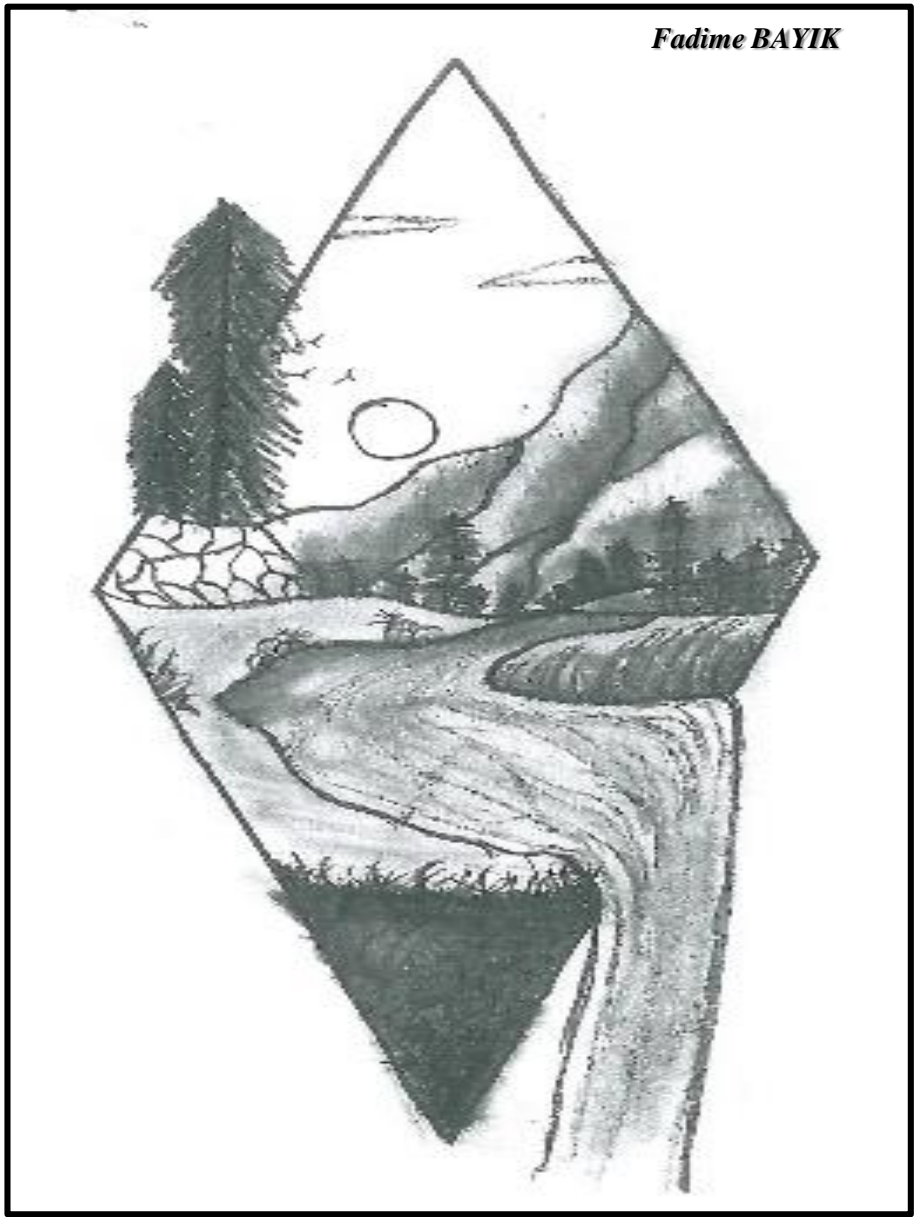
15) 1992-1998 yılları arasında Bosna'dan 20 bin kişi,

16) 1999 yılında Kosova'da meydana gelen olaylar sonrasında 17.746 kişi,

17) 2001 yılında Makedonya'dan 10.500 kişi,

18) 2011-2019 yılları arasında Suriye'de yaşanan olaylar sonucunda yaklaşık 3.6 milyon kişi Türkiye'ye gelmiştir.

Bu rakamların da gösterdiği gibi Türkiye her millete kapısını açmış ve elinden gelenin fazlasını yapmıştır. Ancak insanlık kavramı sadece Türkiye'yi değil tüm dünyayı kapsayan, arkası dönülemez bir gerçektir. Yardım için uzanan eller ne kadar fazla olursa bu zorlu günlerin atlantılması da o kadar kolay olacaktır.

Sedanur KOCAYAVUZ

SEN OLMASAYDIN

Sen olmasaydın bu dünya mavi gözlerle bakmayacaktı.
Ve devran ağır ağır dönecek, güneş ısıtmayacaktı.

Sen olmasaydın savaşlar barışı kovalamayacaktı.
Ve barışlar sağlansa da yürekler hep ağlayacaktı.

Sen olmasaydın bu eğitim erkekle bir anılacaktı.
Ve kimse kadın sesini ev dışında duyamayacaktı.

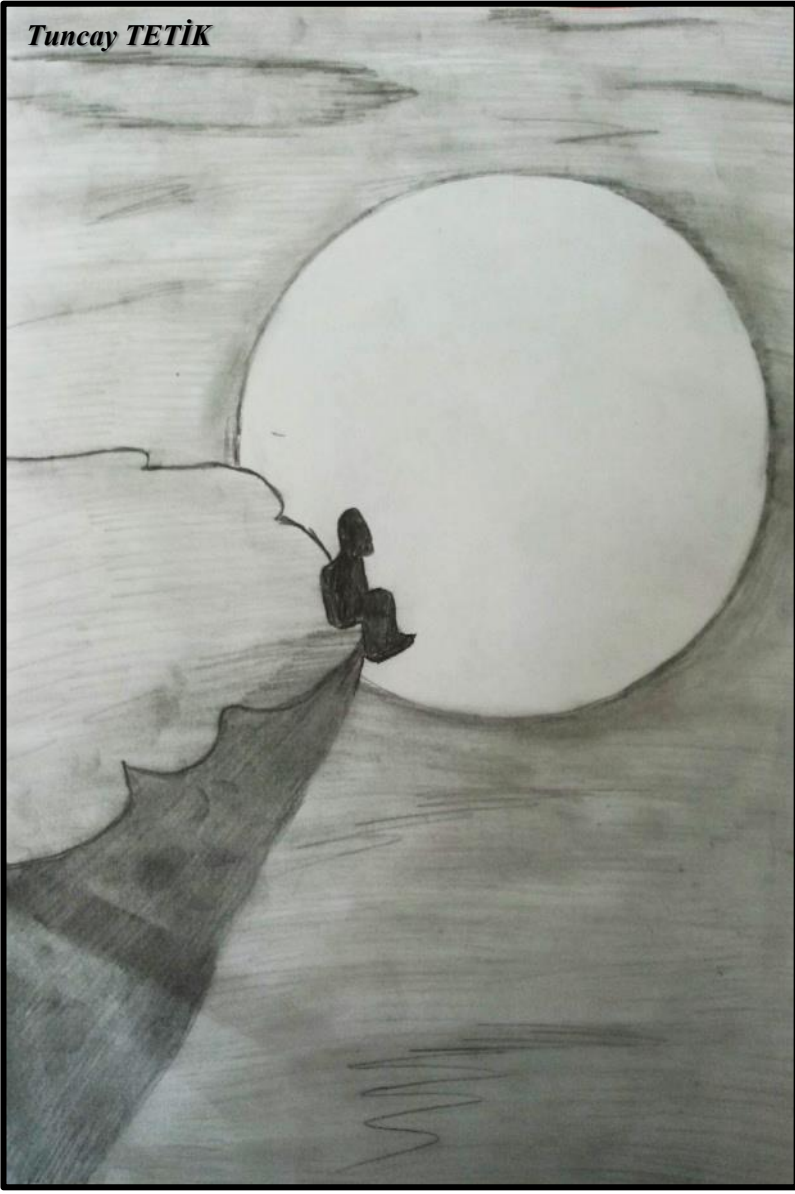
Sen olmasaydın yıllarımızın anlamı daralacaktı.
Ve kutlanacak gün, anılacak dünler bulunmayacaktı.

Sen olmasaydın çocukların bayramını kim verecekti?
Ve "23 Nisan senin. Git, hadi eğlen." kim diyecekti?

Sen olmasaydın bu gençlik vazifesini unutacaktı.
Ve hitabenin anlamı yerini hiç bulamayacaktı.

Sen olmasaydın hür düşünceler dile ulaşmayacaktı.
Ve gönülden gelen haykırış sessiz bir çığlık olacaktı..

Sen olmasaydın "Türkiye Cumhuriyeti" olmayacaktı.
Ve bu devlet saltanatın esiri kalacaktı.

Hakan KANTAR
ZAMAN

Çocukluğumdur beni mutlu eden,
Güzel günlerdir her an beklenen.

Kimse bilmez anın değerini,
Hep geçmişe duyar özlemimi.

Güzel hikâyeler biriktirmek önemli olan,
Doya doya hayatı yaşamaktır zaman.

Sevdiklerin yanındaysa zaman su gibi geçer,
Dertler başa geldi mi, bitmek bilmez geceler.

Dersler, okul, sınav derken geçti bir sene,
Seneye başlayacak stresli günler gene.

Bir bakmışım yaş gelmiş yirmiyeye,
İşten verir olmuşlar üç kuruş yevmiye.

Çalış deyip durur genci, yaşlısı, arkadaşı,
Zaman çabuk geçer koşarsın hızlı hızlı.

HAYATIMDAN BİR TUTAM HÜZÜN

Bu hayatta biraz yorgunum. Neden mi?

Ben bu hayata bir sıfır yenik başladım. Dört yaşında babamı on beş yaşında her şeyimi kaybettim. On beş yaşında her şeyini kaybeden bir çocuk. Hayattan hiçbir beklentisi kalmayan ben. Tek isteğim içten gülebileceğim bir iki anı biriktirmek. Ama olmuyor. Hayata borçlu başlayan ben dünyanın yükü altında eziliyorum. Bu yükü tek başıma sırtladım. Paylaşmak ya da bir başkasının sırtına yüklemek istemiyorum. Sadece yükümü hafifletecek dostlar istiyorum. Beni sorgusuz, yargısız dinleyecek bir kalp, iki göz. Hata yaptığımda bu hataların üstüne gitmeyip, hatalarımı kapatacak bir insan olsun istiyorum hayatımda.

Bu aradığım insan bir yerlerde beni bekliyor. Biliyorum. Zamanı geldiğinde kavuşacağımı da hissediyorum. Bu yaşına kadar doyamadığım sevgiye beni doyuracağına da adım gibi inanıyorum. Şimdilik sadece zaman diyorum...Hem kendim için hem çevremdeki insanlar için...Benim içimde akan coşkun suların durulması ve yolunu bulması için... Biraz zaman...

Mustafa RESİMCİ

KENDİNİ TERAPİ ETMEK

Bir insanın kendi kendine iyi gelmesi için bir çok yol var. İlla bir psikolojik tedavi almak ya da bir kişiyi karşına alıp ona içini dökmek gerekmez. Benim kendi kendimi terapi etmem sınırlarımı çizmemle başladı:

1. Kurallarını koy,
2. Kendini frenle,
3. Planlı hareket et.

Bu kurallar kime göre diyeceksiniz belki de. Dediğim gibi sizi sizden daha iyi tanıyan biri olamaz. O yüzden kendi sınırlarınızı kendiniz belirleyin. Karşı tarafın sınırlarını bilemediğiniz için, yaşam alanınızı siz oluşturun. Çizdiğiniz çemberin içine alacağımız kişileri yine siz belirleyin. Bir nevi hayatınızda temizlik yapın. Size iyi gelen ya da sizi varlığı ile mutsuz eden kişileri gruplandırın. Size faydası dokunacak kişilerin hayatınızdaki yerini belirleyin. Yeri geldiğinde kurallarınızı kendinizden taviz vermeden esnetin.

İsteklerin sınırı yoktur. Benim de isteklerimin sınırı yok. Ama hayatı düzgün yaşamak istiyorsam her istediğimi yapamam. Çünkü kendimi düşünürken diğer insanların hayat düzenini de bozmamaya dikkat etmem gerekir.

Yaşadığım bir günü planlayarak geçirmek, yaşamak istemeyeceğim sürprizlerin de üstünü kapatabilir. Zamanı iyi kullanmamı ve boşa geçirmememi sağlar. Bunun için güne başlamadan yapacaklarımı akıl listeme yazmalıyım. Yazdıklarımın dışına çıkmamaya çalışarak yaşamaya bakmalıyım.

Hayatıma yön veren kurallarım olsa da kendimi iyi hissetmek için yaptıklarımı da söylemek isterim.

1.Sabah kalkar kalkmaz önceden yaşadığım bütün yorgunluk ve mutsuzluk kadar GÜLÜMSE.

2.Her gün hayallerine iki dakika ayır. Bu hayallerin gerçekleşip gerçekleşmeyeceği hiç önemli değil. Sadece HAYAL ET ve HİSSET.

3.İnsanları kırma. Sen kendini anlatmak istemesen bile bazı insanların sana ihtiyaç duyabileceğini aklından çıkarma. Bırak anlatsınlar. Sadece DİNLE.

İMTİYAZ SAHİBİ

Hasan ÜZÜM

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

İlhan DIŞÇI

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Sultan ÖZMEN

GÖRSEL DANIŞMAN

Şaduman YILMAZ

YAYIN KURULU

Halil TÜRK

Mehmet ÇİLOVA

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK MESLEKİ EĞİTİM MERKEZİ

Yıldırım Beyazıt Mahallesi Defne Caddesi No:2

Çubuk/ANKARA

TEL NO: 03128371319